

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĐELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

ČETVRTA KORIZMENA NEDJELJA

**BOG JE POSLAO SINA
NA SVIJET DA SE
SVIJET SPASI PO
NJEMU**

Moyers

OŽUJAK

Ned. 10. ČETVRTA KORIZMENA NEDJELJA
(Sredoposna);

- Pon. 11. Firmin; Tvrtko
- Uto. 12. Teofan; Bernard; Maksimilijan; Dora
- Sri. 13. Rozalija; Patricija; Modesta; Ratka
- Čet. 14. Matilda; Miljana; Borka; Inocent
- Pet. 15. Longin; Veljko; Vjekoslava; Zaharija
- Sub. 16. Julijan; Smiljan; Hrvoje; Herbert

MEDITACIJA

Zaljubljeni Bog

3

SLUŽBA RIJEČI

ČITANJA

Bog je poslao Sina na svijet da se svijet spasi po njemu.

4

HOMILIJA

Lov u mutnome

8

KATEHEZA

Tama svijeta

10

Mali vjeronaučni leksikon

12

Potpuni oprost u korizmi

13

OBAVIJEST

14

Križni put za Hrvatsku vojsku i policiju

SPOMENDAN

Sluga Božji Franjo Kuharić

15

NAŠI POKOJNI

16

Naslovnica: Mike Moyers, *Isus i Nikodem*

Slika preuzet s: <https://www.mikemoyersfineart.com>

mihael

3/2024.

Listić Policijske kapelanije sv. Mihaela Arkandela MUP - sjedište i Ravnateljstvo policije, Godište XVIII. (2024.), broj 4(594); četvrta korizmena nedjelja, 10. ožujka 2024.

Kontakt:

vlč. Željko Rakošec, policijski kapelan, tel.: 22 712, 85 682; e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana, tel.: 22 715, 82 805, e-mail: vbakula@mup.hr

Zaljubljeni Bog

Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni. Ta Bog nije poslao sina na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet spasi po njemu.

(Ivan 3,14-21)

Pustinja, Tabor, jeruzalemski Hram: liturgija nam je darovala prekrasan korizmeni obilazak kako bismo oživjeli svoju vjeru! To nas putovanje poziva skinuti sa sebe svoje oklope, obračunati se sa svojim slabostima i grješnostima da bismo ih predali u Božje ruke i iskusili koliko ovisimo o Njemu. Nismo sami sebi dovoljni, nismo sposobni sami ugасiti glad za beskrajnim koju nosimo u sebi. Korizmeni put je prilika koju ne smijemo propustiti kako bismo skinuli masku samoljublja i usmјerili pogled k Isusu.

Odlomak ove nedjelje, uzet iz susreta s Nikodemom, pomaže nam ići još dublje na putovanju k izvornosti kršćanskog života.

Prije nekog vremena, u redu pred blagajnom u samoposlužnoj trgovini, susreo sam gospođu koja mi se povjerila da je nekoliko dana prije toga bila pokradena i - dodajući odmah da čvrsto vjeruje u Boga - ovako je zaključila svoju priču: „Dragi don Roberto, ako nešto postoji tamo gore, prije ili kasnije usmrtit će sve te lupeže.“

Nepotrebno je govoriti o mojem iznenađenju ...

Je li Bog doista takav? Je li Bog doista taj superterorist, žedan osvete?

Je li Bog taj nemilosrdni osvjetnik?

Isus, čini se - na sreću! - misli upravo suprotno. Božje lice, koje je Isus došao otkriti, umnogome se razlikuje od onoga lica koje mi u svojoj religioznoj mašti zamišljamo: „Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni“ (Iv 3,16-17).

Rabi iz Nazareta govori nam o Bogu ludo zaljubljenom u čovjeka, o Ocu koji daje najvrjednije što ima da bismo mi prešli iz mraka svojih grijeha u svjetlo njegove ljubavi. Što više prolazi vrijeme, sve sam uvjereniji da pravi problem nije pitati se vjerujemo li ili ne u Boga, nego u kakvog Boga vjerujemo!

Susret s Riječi treba pročistiti i evangelizirati našu sliku Boga. Objava ljubljenog Sina ponajprije nas spašava od pogrešne slike Boga i otkriva nam lice Oca koji ne sudi niti kažnjava, nego svakomu od svojih sinova daje na izbor prihvatiti ili odbiti Svjetlost koja je došla na svijet (usp. Iv 3,19).

Hrabro, dragi prijatelji! Zaputimo se iznova na svoje korizmeno putovanje sa željom da pročistimo svoju vjeru, evangeliziramo sliku Boga koju nosimo u srcu. Ako nas ugrizu otrovne zmije očaja, nepovjerenja, razočaranja, uprimo oči k raspetom Bogu i otkrit ćemo da smo bili vrijedni njegova života, da smo vrijedni u njegovim očima, i osjetit ćemo da nam iznova daje nemjerljivu mjeru svoje ljubavi!

Prvo čitanje: 2Ljet 36, 14-16.19-23

Srdžba se i milosrđe Gospodnje očituje progonstvom i izbavljenjem naroda

Čitanje Druge knjige Ljetopisa

U one dane: Svi su svećenički poglavari i narod gomilali nevjeru na nevjeru slijedeći gnusna djela krivobožičkih naroda, oskvrnjujući dom Gospodnji, posvećen u Jeruzalemu.

Gospodin, Bog njihovih otaca, slao je k njima zarana svoje glasnike, slao ih svejednako, jer mu bijaše žao svojega naroda i svojega prebivališta. Ali su se oni rugali Božjim glasnicima, prezirući njegove riječi i podsmjehujući se njegovim prorocima, dok se nije podigla Gospodnja jarost na njegov narod te više nije bilo lijeka.

Spalili su Božji dom, oborili jeruzalemski zid i sve utvrde njegove vatrom spalili. One što izbjegoše maču odvede Nabukodonozor u Babilon u sužanjstvo. Postali su robovi njemu i njegovim sinovima, dokle nije nastalo perzijsko kraljevstvo. Da bi se ispunila riječ koju Gospodin reče na Jeremijina usta: „Dokle se zemlja ne oduži svojim subotama, počivat će za sve vrijeme u pustoši dok se ne ispuni sedamdeset godina.“

Ali prve godine perzijskoga kralja Kira, da bi se ispunila riječ Gospodinova objavljena na Jeremijina usta, podiže Gospodin duh perzijskoga kralja Kira te on oglasi po svemu svojem kraljevstvu usmeno i pismeno: „Ovako veli perzijski kralj Kir: 'Sva zemaljska kraljevstva dade mi Gospodin, Bog nebeski. On mi naloži da mu sagradim dom u Jeruzalemu, u Judeji. Tko je god među vama od svega njegova naroda, Bog njegov bio s njim, pa neka ide onamo!'“

Riječ Gospodnja.

Današnje prvo čitanje donosi dva kratka odlomka iz posljednjega poglavlja Druge knjige Ljetopisa. U redcima 14-16 interpretiraju se nesreće koje su zadesile Izabrani narod i kulminirale razorenjem Jeruzalema s njegovim Hramom i odvođenjem naroda u babilonsko progonstvo. Uzrok za sve to bila je nevjera naroda i to na čelu sa svećeničkim poglavarima. Svi su, kaže ljetopisac, gomilali nevjeru na nevjeru, a jedini korektiv kojeg je Bog slao bili su njegovi glasnici - proroci. Međutim, ni narod ni svećenički poglavari nisu ih slušali, nego su im se čak i rugali. Takvom ljetopišćevom interpretacijom babilonskog sužanjstva Izrael je, kao Izabrani narod, pozvan uzroke svoje nesreće tražiti ponajprije u svom poremećenom odnosu s Bogom.

No, naš tekst se ne zadržava tamo nego ide i jedan veliki korak naprijed. Dok se s jedne strane razorenje Jeruzalema i babilonsko sužanjstvo tumači kao izljev Božje jarosti na tvrdokornu nevjeru naroda, tako se s druge strane nastup perzijskoga kralja Kira koji je osvojio Babilon tumači kao poziv na obnovu i novi život s Bogom. Naime, perzijski kralj Kir izdao je proglas koji je zaslužnjem Židovima u Babilonu dao slobodu da se vrate i ponovno sagrade Jeruzalem i jeruzalemski hram. Time je okončano vrijeme progonstva, čiju je prolaznost Bog već unaprijed najavio na usta proroka Jeremije, i taj događaj doista je označio novi početak života Izabranog naroda.

Za bolje razumijevanje značenjskog dosega ovoga teksta za sve naraštaje važno je primijetiti da je u kanonu Hebrejske Biblije upravo Druga knjiga Ljetopisa posljednja svetopisamska knjiga. Tako Hebrejska Biblija završava zapovjednom rečenicom „Tko je god među vama od svega njegova naroda, Bog njegov bio s njim, pa neka ide onamo!“ (2 Ljet 36,23). U punom značenju ta zapovijed je zapravo otvoreni poziv svima koje se prepoznaju kao Božja djeca da se vrate Bogu od kojega su ne hodeći putem njegova Zakona odlutali u ropstvo svojih grijeha.

Otpjevni psalam: Ps Ps 137, 1-8

Nek mi se jezik za nepce prilijepi ako spomen tvoj smetnem ja ikada

Na obali rijeka babilonskih
sjeđasmo i plakasmo
spominjući se Siona;
o vrbe naokolo
harfe svoje bijasmo povješali.

I tada porobljivači naši
zaiskaše od nas da pjevamo,
mučitelji naši – da se veselimo:
„Pjevajte nam pjesmu sionsku!“

Kako da pjesmu Gospodnju pjevamo
u zemlji tuđinskoj!
Nek se osuši desnica moja,
Jeruzaleme, ako tebe zaboravim!

Nek mi se jezik za nepce prilijepi
ako spomen tvoj smetnem ja ikada,
ako ne stavim Jeruzalem
vrh svake radosti svoje!

U ovome psalmu prevladava prognanički osjećaj nostalgije prema Sionu i Jeruzalemu. Uz to dolazi i okrutnost mučitelja koji od onih koji plaču traži da pjevaju, što u prognanika pobuđuje još veću muku i nostalgiju. Štoviše prognanici se osjećaju privrženiji Jeruzalemu sada kad su u progonstvu nego dok su živjeli u njemu.

Sadržajno se tekst ovoga psalma smješta u vrijeme babilonskoga sužanjstva, no vjerojatno je nastao kasnije i njegova je poruka svezremenska.

Patnja može imati i svoju pozitivnu stranu, ako se u njoj pročisti ljubav i uspostave prave vrijednosti. Jeruzalem, kao vrh svake radosti, zapravo je slika istovjetna onoj proroka Izaije koji govori o Gori Gospodnjoj koja će na kraju dana biti postavljena iznad svih gora i na koju će se stjecati svi narodi da se uče Božjem zakonu (usp. Iz 2,2-3).

Premda u ovom psalmu kao negativni likovi u prvi plan dolaze mučitelji i porobljivači, upadno zaklinjanje psalmista na vjernost Jeruzalemu ukazuje i na njegovu svijest o tome da je ta vjernost narušena i da je treba obnoviti. A vjernost Jeruzalemu nije ništa drugo nego slika vjernosti samome Bogu i njegovu zakonu.

Drugo čitanje: Ef 2, 4-10

Mrtvi grijesima, milošću ste spašeni

Čitanje Poslanice svetoga Pavla apostola Efežanima

Braćo:

Bog, bogat milosrđem, zbog velike ljubavi kojom nas uzljubi, nas koji bijasmo mrtvi zbog prijestupa, oživi zajedno s Kristom – milošću ste spašeni! – te nas zajedno s njim uskrisi i posadi na nebesima u Kristu Isusu: da u dobrohotnosti prema nama u Kristu Isusu pokaže budućim vjekovima preobilno bogatstvo milosti svoje. Ta milošću ste spašeni po vjeri! I to ne po sebi! Božji je to dar! Ne po djelima, da se ne bi tko hvastao. Njegovo smo djelo, stvoreni u Kristu Isusu za dobra djela, koja Bog unaprijed pripravi da u njima živimo.

Riječ Gospodnja

U ovom kratkom i zgusnutom ulomku iz Poslanice Efežanima četiri puta spominje se Božje djelo u Kristu Isusu.

Bog je one koji su bili mrtvi zbog prijestupa oživio u Kristu. U toj postavci očito se ukazuje na otajstvo krštenja u kojem se krštenici oslobođeni ropstva grijeha rađaju na novi život. Potom se govori o tome kako nas je Bog uskrisio i posadio na nebesima u Kristu Isusa, čime se otajstvo krštenja povezuje s posljednjom zbiljom i smislom ljudskog života. Kao kršćani živimo u ovome svijetu, ali su vrijednosti kojima se ravna naš život nebeske.

U trećem spominjanju Krista Isusa ističe se Božja dobrohotnost prema nama. Kristovo spasiteljsko djelo izravan je čin Božje milosti koji hoće da se svi ljudi spase.

I na koncu, nakon razmatranja Kristova otajstva Pavao dolazi do zaključka da smo u njemu i stvoreni, i to za dobra djela. Tako je smisao ljudskog života o trenutka stvaranja pa do vječnosti na nebesima neodvojivo vezano uz osobu Isusa Krista, koji je zapravo prvi i posljednji kriterij naših dobrih djela. Stoga se spasenje - to jest konačno ispunjenje smisla ljudskoga života - ne može postići djelima kao da je riječ o nekom tehničkom postignuću. Za spasenje su potrebna djela vjere jer vjera nužno podrazumijeva osobni odnos s Bogom.

Na koncu, kroz čitav tekst provlači se misao o besplatnosti Božjega dara milosti.

Nije čovjek taj koji uspijeva doći do Boga svojim snagama, nego se sav njegov napor sastoji u tome da vjernički prihvati Božju milost darovanu u Isusu Kristu.

Evandjelje: Iv 3,14-21

Bog je poslao Sina na svijet da se svijet spasi po njemu

Čitanje svetog Evandjelja po Ivanu

U ono vrijeme: Reče Isus Nikodemu:

„Kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji, tako ima biti podignut Sin Čovječji da svaki koji vjeruje u njemu ima život vječni.

Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni. Ta Bog nije poslao Sina na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet spasi po njemu. Tko vjeruje u njega, ne osuđuje se; a tko ne vjeruje, već je osuđen što nije vjerovao u ime jedinorođenoga Sina Božjega. A ovo je taj sud: Svjetlost je došla na svijet, ali ljudi su više ljubili tamu nego svjetlost jer djela im bijahu zla. Uistinu, tko god čini zlo, mrzi svjetlost i ne dolazi k svjetlosti da se ne razotkriju djela njegova; a tko čini istinu, dolazi k svjetlosti nek bude bjelodano da su djela njegova u Bogu učinjena.“

Riječ Gospodnja

U svom noćnom razgovoru s Nikodemom Isus među ostalim smisao svoga razapinjanja na križu uspoređuje sa svrhom podizanja zmije u pustinji. Riječ je o događaju opisanom u Knjizi Brojeva (21,8-9). Na svom putu kroz pustinju narod je zbog nestrpljivosti počeo govoriti protiv Boga i Mojsija, te žaliti za Egiptom. Stoga je, Bog na njih poslao zmije koje su ih ujedale i dosta je naroda poginulo. Ta nedaća osvijestila je narod. Shvatili su da su sagriješili i obratili se Bogu preko Mojsijeva zagovora.

Tada je po Božjem nalogu Mojsije napravio mjedenu zmiju, stavio je na stup, i koga bi ugrizla zmija ozdravio bi tako da pogleda mjedenu zmiju na stupu. Premda je ovaj događaj obučen u literarno ruho koje je daleko mentalitetu današnjega čitatelja, temeljna poruka je jasna. Zlo, a najveće zlo je smrt, ne može se nadvladati tako da se izbjegne, nego tako da se s njime suoči.

U tom smislu Isusova smrt na križu ima životnu vrijednost. Tko god u nj pogleda i povjeruje imat će život. U nastavku razgovora Isus govori o tome kako je spasenje koje od njega dolazi ponuđeno svakom čovjeku, i dostupno svakomu tko vjeruje, dok se nevjerovanje izjednačuje s osudom. Ipak rečenicu „tko ne vjeruje, već je osuđen...“ u kontekstu evanđeoskog navještaja ne treba čitati kao konačnu presudu u nekom konkretnom slučaju nego kao konačnu opomenu svim ljudima u pogledu njihova stava prema Kristu.

Slikom svjetla i tame prikazuju se dva međusobno oprečna stava prema njegovu dolasku. Pri tome Isusov govor zadobiva moralnu konotaciju jer je očitovanje svjetla i tame povezano s očitovanjem djela. To što je za spasenje najvažnija vjera nipošto ne isključuje važnost djela. Štoviše, djela su test istinske vjere i iz Isusovih riječi Nikodemu proizlazi zaključak da moralno dobro ponašanje olakšava prihvaćanje Božje objave u Isusu Kristu. Naime, onaj čija su djela dobra spremniji je izložiti se svjetlu nego onaj čija su djela zla. No, budući da „Bog nije poslao Sina na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet spasi po njemu“, to otvara put i onima čija su djela zla, da ih izlože Kristovu svjetlu, i obrate se na novi život koji se neće temeljiti na njihovoj tamnoj prošlosti nego na novom rođenju u vjeri u Isusa Krista.

Komentar 2. čitanja: Služba riječi 267/12

Isus - Svjetlost

Na putu u slobodu, Izraelci su u pustinji postali nestrpljivi. Rogoborili su protiv Boga i Mojsija, te žaliti za Egiptom. Usljedila je Božja kazna – zmije koje su ugrizima ubile mnoge ljude. Izraelci su shvatili da su sagriješili i preko Mojsija obratili se Bogu. Mojsije je na stup stavio mjedenu zmiju. Pogled na tu zmiju liječio je zmijski ugriz.

Isus svoju smrt na križu uspoređuje s Mojsijevim podizanjem zmije. Pogled na Mojsijevu zmiju spašavao je tjelesni život.

Tko pogleda na križ uzdignutog Isusa i povjeruje u nj imat će život vječni.

Evandelist Ivan voli simboliku svjetla i tame. Ovdje Isus govori o suprotstavljenim stavovima prema njemu. Svjetlo se očituje po čovjekovim dobrim djelima, kao i tama po zlim.

Onaj tko čini dobra djela spremniji je za prihvaćanje Poruke, a time i drugima otvara put i olakšava primanje Isusovih riječi.

Isus govori da njegova zadaća nije suđenje svijetu, nego spas svijeta. On poziva i one čija su djela u tami da se otvore svjetlu i pogledom na Isusa raspetoga dobiju vječni život.

V. B.

Lov u mutnome

Svjetlo i tama - svjetlo koje nas privlači i tama koje se bojimo, je li moguće da bi netko mogao odbaciti svjetlo a odlučiti se za tamu? Isus nam govori da se upravo to dogodilo. Dogodilo se njemu koji je svjetlo svijeta, događa se i njegovoj Crkvi danas. Ne zato što ljudi ne bi bili u stanju razlikovati istinu od zablude, već zato jer oni to naprosto ne žele. Ne žele se opredijeliti za dobro, ne žele odbaciti zlo. Prohtjelo im se loviti u mutnom. Evo nekoliko primjera njihova razmišljanja:

- Na svijetu ima toliko različitih vjera da nijedna od njih ne može biti prava. Stoga ne pripadam nijednoj, ne obazirem se na njihove propise. Ako već mora postojati nekakav bog, onda sam taj bog ja i ponašam se kako mislim da je najbolje.

- Država i Crkva su tijekom povijesti svoju vlast često zlorabile. Zato ću i ja zlorabiti njihove propise, gdje god je to moguće.

- Svi su ljudi lopovi, a najviše oni koji se prave dobrima. Zar da ja budem jedini pošten čovjek na svijetu?

- Dovoljno sam star i znam što radim. Ne treba me nitko više učiti.

Evandelist se ne zaustavlja samo kod onih koji ljube tamu. Dodaje da ima i takvih koji izabiru svjetlo i istinu. Da čujemo što bi takav čovjek mogao odgovoriti onome koji se odlučio za tamu:

- *Istina je, na svijetu ima mnogo različitih vjera, ali sve teže istome cilju: Bogu, svjetlu, istini i ljubavi. Ako ti je stalo do svjetla i istine, izabrat ćeš onu vjeru koja te najuvjerljivije uči ljubiti Boga i blišnjega. Nema dvojbe daje ta vjera najispravnija, a u svakom slučaju neusporedivo je bolja od tvoje koji se sam praviš nekakvim bogom. Tvoja izjava ukazuje na to da ne posjeduješ baš mnogo mudrosti i ljubavi.*

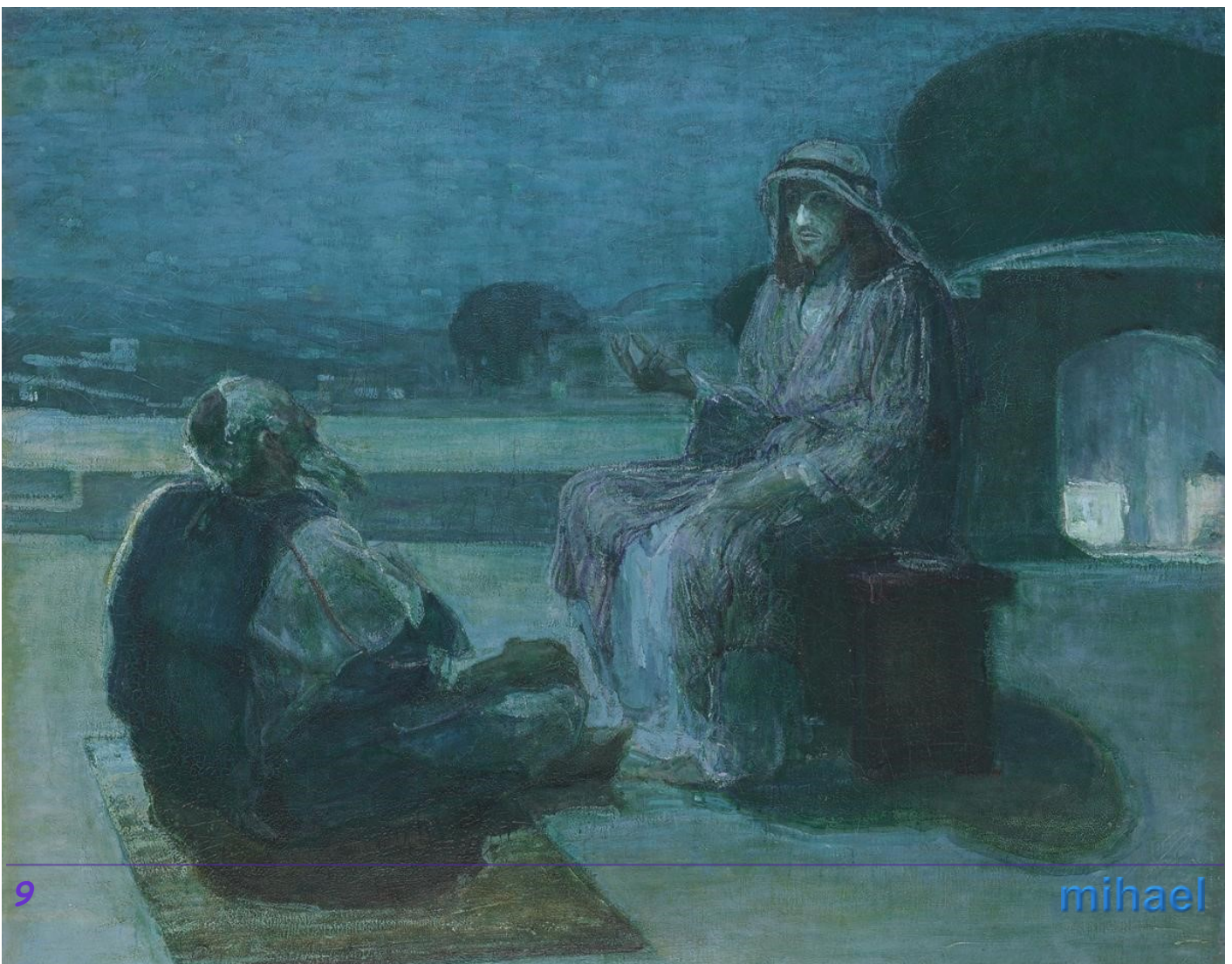
- *Istina je, nažalost, da su država i Crkva svoju vlast često zlorabile, kao što je*

istina da nebo katkada šalje na zemlju poplave, tuču i sušu. Onaj tko ljubi istinu zna da zemlja ne bi mogla donisiti rod kad ne bi bilo sunčeve topline i blagotvorne kiše s neba.

- *Svi su ljudi lopovi. - Oprosti, lažeš i vrijeđaš poštene ljude. Takvim uvredama nećeš doprinijeti boljitku svijeta. Ako misliš da na svijetu nema dobrih ljudi, budi dobar barem ti.*

- *Dovoljno sam star, nitko mi neće soliti pamet. - Tko tako govori dokazuje da je djetinjast. Čitav život valja nam hodati u školu istine i dobrote, želimo li uistinu biti ljudi.*

Franc Cerar

Tama svijeta

Na sportskim događanjima, u gledateljstvu često možemo vidjeti transparent s natpisom *"Ivan 3,16"*. Gledatelji ga dižu u nadi da će televizijske kamere prenijeti njihovu poruku. Sadržaj koji se krije iza natpisa vole mnogi kršćani, a glasi: *"Bog je tako ljubio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni."*

Evandeoski kontekst

Istrgnut iz svog konteksta, cijelog Evanđelja po Ivanu i Ivanove kršćanske zajednice, taj redak predstavlja dirljivu poruku. Puniji književni kontekst, kako je navedeno u današnjem čitanju, zamračuje sliku: *"Svjetlost je došla na svijet, ali ljudi su više ljubili tamu nego svjetlost jer djela im bijahu zla."* (Iv 3,19).

Za evanđelista Ivana pojam "svijet" ima negativno značenje.

Svijet je u sukobu s Isusom što je vidljivo iz više Isusovih izreka, primjerice:

"Zaista, zaista, kažem vam: vi ćete plakati i jaukati, a svijet će se veseliti. Vi ćete se žalostiti, ali žalost će se vaša okrenuti u radost" (Iv 16,20);

"Ja sam im predao tvoju riječ, a svijet ih zamrzi jer nisu od svijeta kao što ni ja nisam od svijeta" (Iv 17,14); ili

"Kraljevstvo moje nije od ovoga svijeta" (Iv 18,36).

Uz to svijet je u sukobu i njegovim Duhom jer ne prepoznaje *"Duha Istine, kojega svijet ne može primiti jer ga ne vidi i ne poznaje. Vi ga poznajete jer kod vas ostaje i u vama je"* (Iv 14,17; ili Iv 16,8-11).

Još gore, svijet mrzi Isusa i one koji vjeruju u njega i slijede ga *"Svijet...mene mrzi jer ja svjedočim protiv njega: da su mu djela opaka"* (Iv 7,7);

"Ako vas svijet mrzi, znajte da je mene mrzio prije nego vas..." (Iv 15,18-19).

Time što su stanovnici svijeta više voljeli tamu od svjetlosti, zaslužuj naziv "djeca tame" (usp. Iv 12,35-36). Iz tog razloga Isus odbija moliti za svijet; umjesto toga, on pobjeđuje svijet (Iv 16,33).

Suvremeni kršćani, poput onih koji na sportskim događajima mašu natpisima *"Ivan 3,16"*, trebali bi se čuvati naivnog tumačenja tog retka.

Svijet nije isključivo neutralan, niti željno i strpljivo čeka Radosnu vijest. Mnogo je onih koji su aktivno neprijateljski raspoloženi prema Isusu, njegovoj poruci i kršćanstvu. Susret s nevjerom "svijeta" bilo je šokantno iskustvo za članove Ivanove kršćanske zajednice. Njihovo znanje i iskustvo trebalo bi unaprijed pomoći, upozoriti i pripremiti njihove današnje potomke u vjeri.

Kontekst evanđeoskog čitanja

Za evanđeosko čitanje četvrte korizmene nedjelje odabrani su redci iz opširnije rasprave koju je Isus vodio s Nikodemom, farizejom, učiteljem i "vjerskim autoritetom" među Judejcima iz doma Izraelova.

Isus ga je privlačio, ali pristupanje Isusu pod okriljem noći upućuje nas da je Nikodem pokušavao sakriti svoje zanimanje za Isusa (Iv 3,2). Svatko upućeniji u život Isusovih suvremenika, svijeta u kojem svatko zna sve o svakome, gdje privatnost praktički ne postoji, može razumjeti Nikodemovu želju da zaštiti svoj ugled i čast. Jednom srozani ili izgubljeni, ugled ili čast ne mogu se ponovno lagano steći.

Rasprava koju nam prenosi i tumači evanđelist Ivan vrti se u krug zbog Nikodemove očite nesposobnosti razumjeti Isusovu upotrebu ἄνωθεν, grčke riječi s dva značenja: „nanovo“ i „odozgor“ (Iv 3,3-9). Nikodem je tipičan primjer mnogih koji su došli Isusu, ali su ga u početku teško razumjeli. Neki ga nikad nisu razumjeli (vidi Iv 2,23-25).

Ipak, svaka mu čast, čini se da je Nikodem razmišljao i nastavio se zanimati za Isusa, nedvojbeno i u raspravi s drugima. Kasnije u Evanđelju (Iv 7,37-44), Isusove izjave u Hramu izazivaju podijeljenu reakciju njegovih slušatelja. Jedni mu vjeruju, a drugi ga žele uhititi.

Glavari svećenički i farizeji su razočarani, te se rugaju i vrijeđaju hramske čuvare jer nisu uhitili Isusa. U tom trenutku Nikodem se „izlaže sramoti“ braneći Isusovo pravo na saslušanje (Iv 7,50-51). Na porugu nije dugo čekao: *“Nisi valjda i ti iz Galileje?”* pitaju podrugljivo njegove kolege farizeji. Noćni posjetitelj Nikodem otišao je korak dalje, postao je dnevni Isusov branitelj, makar posredno.

Posljednja pojava Nikodema u Ivanovu evanđelju ukazuje da se njegovo duhovno putovanje čini dovršenim. Kad je Isus umro, Nikodem javno izlazi sa smirnom i alojom da pomaže njegovo tijelo i pripremi ga za ukop. Pridružio se Josipu iz Arimateje, *„koji je - kriomice, u strahu od Židova - bio učenik Isusov“*, te su se njih dvojica pobrinuli za pokop Isusova tijela (Iv 19,38-42).

Ovo posljednje Nikodemovo pojavljivanje objašnjava se Isusovim izjavama u Ivanu 3,14: *„I kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji, tako ima biti podignut Sin Čovječji da svaki koji vjeruje u njemu ima život vječni“* i Ivan 12:32 : *“A kad budem podignut sa zemlje, sve ću ljude privući k sebi.”*

Mali vjeronaučni leksikon

Objava

Objava ili revelacija, latinski: *revelatio*, grčki ἀποκάλυψις), očitovanje ili obznanjenje Boga ili božanskoga ljudima, bilo izravno ili posredno, s nalogom daljnjega prenošenja. Osobito je važno u religijama koje drže da im je izvor božansko djelovanje (objavljene religije), obznanjeno u nadahnutim, svetim knjigama. U užem su smislu objavljene religije one koje se temelje na objavi osobnog i transcendentnoga Boga (židovstvo, kršćanstvo, islam), a u širem sve religije u kojima je prisutan pojam objave (vedizam, zoroastrizam, misterijske religije).

U židovstvu, objava je Božje samoočitovanje, sadržano u Svetom pismu, biblijskom Starom zavjetu. U njem je Bog objavio svoje zakone (Tora), svoj blagonakloni odnos prema izabranomu narodu (Savez), očitovan u povijesnim događajima (Izlazak, povijesne knjige) i preko nadahnutih pojedinaca (proroci, mudraci, kraljevi), a oni u svjetlu objave daju upute za život (mudrosne knjige). Tumačenja i komentari Zakona nalaze se u Talmudu, kojega je autoritet odmah iza Svetoga pisma.

Kršćanstvo prihvaća starozavjetnu objavu (monoteizam, stvaranje, Dekalog) i nadopunjuje ju novozavjetnom objavom Isusa Krista; njegovo djelovanje i nauk opisani su u četirima evanđeljima, a njegovih apostola i prve Crkve u Djelima apostolskim i poslanicama.

Prema katolicima i pravoslavcima potpuna objava sadržana je u Svetom pismu i predaji, a tumači ju crkveno učiteljstvo; prema protestantima sadržana je samo u Svetom pismu (prema načelu sola Scriptura). Glavna su obilježja kršćanske objave povijesnost, utjelovljenje, sakramenti, kristocentričnost i eshatološka usmjerenost.

U islamu, objava je očitovanje nedokučive Alahove volje, koja upravlja svijetom i upućuje čovjeka na put spasenja; zapisana je u Kuranu, kopiji vječnoga Kurana na nebu. Tu je objavu prenio u viđenjima melek Džibril proroku Muhamedu, a sadrži šerijat, islamski vjerski zakon koji propisuje društveno uređenje i moralno ponašanje.

U vedizmu ne postoji osobna Božja objava, nego se u sadržaju Veda prepoznaje nadsvjetski prazvor apsolutne istine. Vede su objave brahmana, prabitka i stvoritelja, u obliku riječi, koje su primili nadahnuti mudraci. Zato su one pozitivni zakon za uređenje društvenih odnosa i kulta, što je temelj moralnoga ponašanja.

U zoroastrizmu se osobni Bog (Ahura Mazda) objavio proroku Zarathuštri, a ta je objava sadržana u svetoj knjizi Avesti. U potonjoj iranskoj religiji ona je svedena na duhovnu i etičku odgovornost svih ljudi unutar dualistički shvaćena svijeta.

U misterijskim religijama objava se nalazi u mitovima koji omogućuju čovjeku povezanost s transcendentnim svijetom, s božanstvom.

<https://www.enciklopedija.hr>

Potpuni oprost u korizmi

Križni put

Podjeljuje se potpuni oprost vjerniku koji obavi pobožnost križnog puta.

(Priručnik o oprostima, odredbe i povlastice, Verbum, Split, 2015., str. 62.)

Pobožnost križnog puta treba obaviti pred zakonito postavljenim postajama križnog puta. Treba se premještati od jedne postaje do druge.

Ako se pobožnost obavlja javno pa se ne mogu svi okupljeni premještati s održanjem reda, dovoljno je da pojedinim postajama pristupi onaj tko predmoli dok drugi ostaju na svojim mjestima.

(Priručnik o oprostima, odredbe i povlastice, Verbum, Split, 2015., str. 63.)

Podjeljuje se potpuni oprost vjerniku koji u korizmene petke nakon pričesti pred likom raspetog Isusa u cijelosti izmoli molitvu „**Evo, moj dobri i preslatki Isuse**“.

Evo, moj dobri i preslatki Isuse, pred licem tvojim bacam se na koljena i s najvećim žarom srca molim te i zaklinjem: daj mi u srce utisni živa čuvstva vjere, ufanja i ljubavi te pravu pokoru za grijeha moje i čvrstu odluku da ih popravim. To molim promatrajući u sebi i gledajući u pameti tvojih pet rana i imajući pred očima ono što prorok David reče o tebi, dobri Isuse: "Probodoše mi ruke i noge, prebrojiše mi sve kosti".

(Priručnik o oprostima, odredbe i povlastice, Verbum, Split, 2015., str. 58.)

Što je potrebno ako želim zadobiti potpuni oprost?

1. Sakramentalna ispovijed
(Nije potrebna ako je osoba u posvetnoj milosti tj. ako nema teških grijeha.)
2. Euharistijska pričest
3. Molitva na nakanu svetog oca
(Na nakanu sv. oca izmoliti Oče naš i Zdravo Marijo ili bilo koju drugu molitvu prema vlastitoj pobožnosti.)
4. Učiniti propisano djelo.
(Npr. Pobožnost križnog puta...)
5. Namijeniti (prikazati) potpuni oprost (za sebe ili za pokojnika).

Križni put

za

Hrvatsku vojsku i policiju

Zagreb, Ksaver

10. ožujka 2024.

16 sati

Na ksaverskoj kalvariji u župi sv. Franje Ksaverskog u Zagrebu
PREDVODI: msgr. JURE BOGDAN, vojni ordinarij u RH

Sluga Božji Franjo Kuharić

11. ožujka

Sluga Božji Franjo Kuharić, zagrebački nadbiskup i kardinal, rođen je 15. travnja 1919. u Gornjem Pribiću (župa Pribić, općina Krašić), u prekrasnom jaskanskom kraju, zvanom „kolijevka biskupa“ i „dolina kardinala“, kao najmlađe, trinaesto dijete u skromnoj i pobožnoj seljačkoj obitelji Ivana i Ane rođene Blažić.

Pučku školu polazio je u rodnom Pribiću, teologiju studirao u Zagrebu, a za svećenika je zaređen 15. srpnja 1945. Pri njegovom ređenju u zagrebačkoj katedrali nadbiskup Alojzije Stepinac, rodom iz istog kraja kao i mladomisnik Kuharić, izrekao je poznatu rečenicu: „Šaljem vas u krvavu kupelj“.

Kao kapelan službovao je u Radoboju, a kao župnik djelovao u Svetom Martinu pod Okićem, Rakovom Potoku i Samoboru. Komunisti su ga proganjali i pokušali ga u nekoliko navrata ubiti.

Godine 1964. imenovan je pomoćnim biskupom, 1970. zagrebačkim nadbiskupom, a 1983. kardinalom. Bio je sudionik Drugog vatikanskog koncila (1964./65.), član Kongregacije za kler,

Međunarodne papinske marijanske akademije, počasni doktor Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Zagrebu i počasni akademik.

Franjo Kuharić bio je vjerni tumač i provoditelj misli i djela svojeg velikog prethodnika Alojzija Stepinca. U više navrata posjećivao je hrvatske iseljenike na svim kontinentima. Izuzetno omiljen kod vjerničkog puka, bio je zaštitnik i glasnogovornik Crkve i hrvatskog naroda u vrijeme komunističke vladavine. Bio je istinski moralni autoritet u demokratskim promjenama, u doba stjecanja hrvatske neovisnosti. U Domovinskom ratu posjećivao je stradalnike, izbjeglice i prognanike. Kardinal Kuharić trajno se zauzimao za obranu Hrvatske i neprestano pozivao na pridržavanje moralnih načela, naglašavajući kršćanska načela pravednosti i ljubavi. Bio je domaćin pape Ivana Pavla II. za vrijeme njegovog prvog posjeta Hrvatskoj, 1994.

Premинуo je u Zagrebu, 11. ožujka 2002.

Postupak za beatifikaciju Franje Kuharića pokrenut je 2012. godine.

<https://www.velecasnisudac.com>

NAŠI POKOJNI

DALIBOR HUZANIĆ,

PU osječko - baranjska, Osijek, 13. ožujka 1993.

DALIBOR HUZANIĆ,

PU osječko - baranjska, Osijek, 13. ožujka 1993.

DARKO PLEŠE,

PU primorsko - goranska, u službi, Delnice 14. ožujka 1992.

BRANKO JOJIĆ,

PU karlovačka, u službi, Duga Resa, 16. ožujka 1994.

POČIVALI U MIRU